

Sygn. akt I ACa 732/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński
Sędziowie	:	SA Beata Wojtasiak SA Krzysztof Chojnowski (spr.)
Protokolant	:	Sylwia Radek - Łuksza

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **L. K. (1)**

przeciwko **G. K.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 17 maja 2013 r. sygn. akt I C 51/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Powód L. K. (2) ostatecznie wnosił o zasądzenie od pozwanej G. K. kwoty 285.250 złotych, w tym kwoty 205.250 złotych z tytułu utraty przez powoda korzyści z racji zajęcia przez pozwaną siedziby firmy prowadzonej przez powoda przy ulicy (...) w O. oraz z tytułu błędnego informowania powoda przez pozwaną, że firma ta nie istnieje, kwoty 60.000 złotych z tytułu nieopłaconych przez pozwaną podatków, opłat do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) i kredytu hipotecznego za lokal przy ulicy (...) w O., który został zajęty przez pozwaną, a który jest własnością powoda i siedzibą P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. w likwidacji, kwoty 20.000 złotych z tytułu przywłaszczenia przez pozwaną ruchomości, tj. biżuterii i innych wartościowych rzeczy.

Pozwana G. K. wносиła o oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 17 maja 2013 roku oddalił powództwo.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia. Twierdzenia zawarte w pozwie i pismach procesowych powoda są ogólnikowe i wskazują na subiektywne odczucia powoda co do nieprecyzyjnie wskazywanych przez niego faktów. Także dowód w postaci zeznań powoda, który Sąd I instancji dopuścił z uwagi na brak jakichkolwiek innych dowodów, w ocenie tego Sądu, nie stanowił podstawy do uwzględnienia powództwa.

Sąd I instancji zaznaczył, że twierdzenia powoda, iż pozwana w jakiś bliżej nieokreślony sposób doprowadziła do wygenerowania znacznych strat finansowych w jego firmie, jak też dopuściła się zagarnięcia ruchomości, co spowodowało szkodę powoda, a także utratę przez niego zdrowia nie są wystarczające do uznania, że powód zgodnie z art. 6 k.c. wykazał, iż pozwana jest względem niego odpowiedzialna z jakiegokolwiek podstawy prawnej.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył apelacją powód zarzucając błędne przyjęcie przez Sąd I instancji, że powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia. Wskazywał, iż w pismach procesowych, w szczególności w piśmie z dnia 6 maja 2013 roku podał z jakich tytułów żąda zasądzenia od pozwanej kwoty 285.250 złotych. Domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia powództwa w całości ewentualnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że powód nie udowodnił roszczenia.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W świetle tego przepisu za prawdziwe mogą być przyjęte fakty, które zostały udowodnione przez stronę obciążoną ciężarem ich dowodzenia, zaś pominięte powinny zostać fakty, które przez stronę obciążoną obowiązkiem dowodzenia nie zostały należycie wykazane. Materialnoprawną zasadę rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. uzupełniają reguły procesowe, w szczególności art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. nakazujące stronom przejawiać aktywność w celu wykazania wszystkich istotnych okoliczności i faktów, z których wywodzą skutki prawne, w szczególności wskazywać dowody. Obowiązek przedstawiania dowodów odnosi się zarówno do przesłanek dotyczących samej zasadności dochodzonego roszczenia, jak i jego wysokości. Niedochowanie powyższych obowiązków skutkuje ryzykiem przegrania procesu przez stronę, którą obciążał ciężar wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Strona inicjująca proces ma obowiązek wykazania istnienia roszczenia materialnoprawnego stanowiącego podstawę dochodzonego żądania zapłaty. Jeżeli nie można stwierdzić, że strona powodowa udowodniła podstawy faktyczne swego żądania, powództwo zostanie oddalone niezależnie od tego, czy strona pozwana udowodniła podstawy faktyczne przyjętej linii obrony.

Z treści pozwu i kolejnych pism procesowych, w szczególności pisma z dnia 6 maja 2013 roku (k. 211-213), a także zeznań złożonych przez powoda jako stronę postępowania, podlegających ocenie jako materiał dowodowy, wynika, że żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 205.250 złotych powód opierał na tym, iż pozwana zajmując lokal przy ulicy (...) w O., w którym znajdowała się siedziba prowadzonej przez powoda spółki, doprowadziła do utraty przez powoda korzyści z prowadzonej działalności gospodarczej, żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 60.000 złotych powód wywodził z tego, iż pozwana zajmując przedmiotowy lokal winna uiszczać podatki, opłaty do spółdzielni, a także kredyt hipoteczny związane z tym lokalem, a żądanie zasądzenia od pozwanej kwoty 20.000 złotych powód opierał na fakcie przywłaszczenia przez pozwaną ruchomości, tj. biżuterii i innych wartościowych rzeczy.

W kontekście żądania o zasądzenie od pozwanej zwrotu utraconych przez powoda korzyści z prowadzonej działalności gospodarczej trzeba wskazać, że ustalenie szkody w postaci utraconych korzyści jest wprawdzie hipotetyczne, ale szkoda taka musi być wykazana z tak dużym prawdopodobieństwem, aby uzasadniała ona przyjęcie w świetle zasad doświadczenia życiowego, iż utrata korzyści rzeczywiście nastąpiła (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia

8 kwietnia 2010 roku, I A Ca 154/10, LEX nr 628179). Tymczasem powód nie zaferował żadnych dowodów, w oparciu o które można by stwierdzić, iż na skutek zajęcia przez pozwaną lokalu przy ulicy (...) w O. nie uzyskał korzyści z prowadzonej przez niego działalności gospodarczej w kwocie 205.250 złotych.

Powód nie wykazał też zasadności żądania zasądzenia od pozwanej kwoty 60.000 złotych. Nie podniósł żadnych twierdzeń i nie przedstawił żadnych dowodów, z których wynikałoby, że pozwana z racji zajmowania lokalu przy ulicy (...) w O. winna uiścić na jego rzecz kwotę 60.000 złotych.

Jednocześnie powód nie udowodnił, że pozwana przywłaszczyła stanowiące jego własność biżuterię i inne przedmioty o łącznej wartości 20.000 złotych.

Nieprzedłożenie przez powoda dowodów istnienia dochodzonych przez niego należności uzasadniało oddalenie powództwa.

Dlatego apelacja, jako pozbawiona uzasadnionych zarzutów, podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.